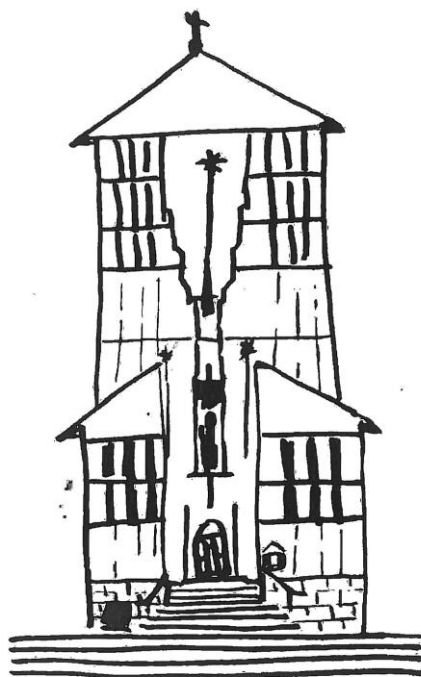

Nyhetsbrev desember 2021

Vadsø menighet

DEN NORSKE KIRKE

Kjære lesere.

Så er adventstiden her igjen. I menigheten er dette en travel, men også veldig hyggelig tid med mye aktivitet. I dette nummeret av nyhetsbrevet skal vi blant annet fortelle litt om gudstjenester og andre ting som skal skje nå før jul og i jula. Vi skal formidle biskopens juleandakt og fortelle om årets juletreff, og vi skal presentere vår nye vikarprest Harald Sundsbø

Men aller først et dikt, eller kanskje vi skal kalle det et *gruk* av Kumbel/Piet Hein:

JULEIDÉ

*Jeg fik en idé -
af en arbejdsløs,
som stod ved en juleudstilling
og frøs.
Ideen gik ud på dette:
Julen bør være en fasteda'.
Og resten af året bør
- som han sa'e -
alle folk spise sig mætte.*

La adventstiden bli en tid for å dele med andre. Om det ikke er penger eller materielle ting, kan det være smil, håp, glede, tro, tid, gode ord og forståelse.

Menighetens takkoffer så langt i år:

Stiftelsen kirkelig ressurscenter kr. 1 690,65

TV-aksjonen kr. 1 709,40

Det norske bibelselskapet kr. 2 217,32

Kirkens bymisjon i Kirkenes kr. 5 440,01

Kirkens SOS kr. 1 281,50

Misjonsprosjektet i Thailand kr. 16 359,25 (har også offer 05.12)

Menighetsarbeidet i Vadsø kr. 12 051,33

Kirkens nødhjelp kr. 1 268,70 (har også offer i jula)

I tillegg hjalp konfirmentene til med å samle inn ved årets digitale fasteaksjon inn kr. 25 882,- til Kirkens nødhjelp

Vi takker for alle bidrag.

Presentasjon av vikarprest Harald Sundsbø

Vikarprest frem til jul

Jeg heter Harald Sundsbø- er pensjonist og bor i Knarvik litt nord for Bergen. Jeg ble spurt av bispedømmekontoret om å være vikar her i Vadsø- og vi avtalte tiden fra slutten av november og fram til jul. Julen ønsker jeg å være hjemme sammen med familien. Julaften er jo en dag med mange gudstjenester: da skal jeg være vikar ved 2 gudstjenester i nærheten av der jeg bor. Det er jo for tiden mangel på prester-ikke bare her i Vadsø. Som pensjonist har jeg derfor hatt en del vikaroppdrag: Det har vært i Brønnøysund og Alta i tillegg til i prostiet der jeg bor. Tidligere har jeg vært skoleungdomsprest i Rogaland, menighetsprest i Arna i Bergen og Lindås i Nordhordaland.

Gjør døren høy!

I neste uke kommer de nye kirkedørene på plass og det gleder vi oss til. De er laget som en nøyaktig kopi av de gamle og korsene som var på de gamle dørene er satt på de nye.

Biskopens juleandakt på norsk, samisk og kvensk

Gjeterne dro inn til Betlehem for å se barnet som var født. Dette enkle faktum har jeg i alle år tatt for gitt og ikke tenkt noe mer over. Nå er det noe jeg biter meg merke i. For vi har ikke kunnet dra for å møte andre mennesker som vi har ønsket i det siste. Heller ikke de nyfødte. Når disse ordene skrives er det fremdeles usikkert hvordan denne julefeiringen blir. Rundt oss her i nord er smitten nå økende. Kan vi samles slik vi vil, eller er må vi av hensyn til smittevern feire jul enda en gang uten å kunne samle oss slik vi ønsker?

Vi kjenner nok alle fremdeles på følelsen av isolasjon fra nedstenging av samfunnet og sosial avstand gjennom lang tid, og fremdeles må leve med usikkerhet om smitten igjen vil føre til at vi ikke kan møtes. Da blir gjeterens pilegrimsreise til barnet i krybben ekstra dyrebar og vakker. Samtidig som det blir enda viktigere å huske at den viktigste bevegelsen denne natta i Betlehem for 2000 år siden, ikke var gjeterens vandring, reisen til Maria og Josef eller englenes forflytning, hvordan nå enn de gjorde det. For det var Gud selv som gjorde den viktigste bevegelsen!

«Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss»

Gud kom til oss. Gud ble en av oss og var tilstede midt mellom oss mennesker. Det var ikke menneskene som måtte komme til Gud, men Gud som kom til menneskene.

I møte med begrensninger og hindringer er dette noe vi kan få hvile i. Når vi feirer julens mysterium, at Gud ble menneske, feirer vi at barnet i krybben viser oss en Gud som kommer til oss uten å bli begrenset av våre begrensninger. En Gud som oppsøker oss der vi er. En Gud som tar bolig iblant oss, og som blir en av oss.

Når vi samles til julegudstjenester er det godt og riktig. Det er godt å komme sammen og lovprise den nyfødte Gud og det er riktig å komme til gudstjenesten for å gjøre det. Det er mer enn en flott juletradisjon. Det er tilbedelse og takknemlighet. Men det er ikke absolutt nødvendig. Det ble jul i fjor også, selv om mange av oss ikke hadde mulighet til å komme til kirke.

Gud trenger ikke julegudstjenester for å komme til oss. Gud kommer til oss selv om vi sitter alene. Gud kommer til oss om vi er samlet med storfamilien. Gud kommer til oss om vi sitter i en fullstappet kirke midt i bygda. Gud ble menneske, og Gud tar bolig iblant oss.

Derfor kan vi gå inn i enda en julehøytid der usikkerheten vil prege oss, med visshet om i alle fall en ting: Gud er midt iblant oss!

Vi håper og ber om en julefeiring der vi kan ferdes fritt. Vi håper og ber om fulle julegudstjenester der vi sammen kan feire barnet i krybben. Vi håper og ber om at vi kan bevege oss slik gjeterne på markene kunne. Vi håper og ber om at ingen trenger å sitte alene i jula, i frykt for smitte. Vi håper og ber om at vi kan samles og synge med englene på marka:

«Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden». Vi håper og ber om en jul slik vi er vant til å feire den.

For vi skal uansett feire! Vi skal feire fellesskapet Gud skapte den natta i Betlehem. Fellesskapet som bryter alle grenser og når oss selv når vi holder avstand. For Gud kom til oss. Gud kommer til oss. Gud er hos oss.

«Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet»

Jeg ønsker alle en velsignet julehøytid!

Guođoheaddjit manne Betlehemii, oaidnit mánáža mii lea riegádan. Mun lean álo atnán dán smávva dieđu diehtelassan, inge duođi eambbo dan guorahallan. Dál dat lea juoga maid mun mearkkašan. Go mii han eat leat daid maŋemus áiggiid sáhhtán oaidnit nuppiid goas háliidit. Eat njuoratmánáid ge. Go dáid sániid čálán, de lea ain eahpesihkar movt juovlabasit šaddet. Dáppe min guovlluin davvin lassána njoammun. Sáhttit go čoagganit nu go háliidit, vuoi šaddat go mii njoammuneastadeami dihtii oktii vel basuhit juovllaid nu ahte mii eat čoaggan?

Mii varra ain dovdat sierranasvuođa dovddu maŋjel go servvodaga giddejedje ja leat guhká doallan gaskkaid, ja ain lea eahpesihkar dagaha go njoammun ahte mii eat sáhte deaivvadit. De šaddá guođoheddjiid pilegrimmátki liige divrras ja čáppat. Seammas šaddá deháleabbon muitit ahte dat deháleamos lihkastat Betleheamas dan ija 2000 jagi áigi, ii lean guođoheddjiid vádjolus, dahje Maria ja Josefa mátki dahje engeliid johtin, mo dal dat leaš geavvan. Danin go lei Ipmil ieš gii dagai dan deháleamos lihkastaga.

“Sátne šattai olmmožin ja ásai min gaski”

Ipmil bođii min lusa. Ipmil šattai oktan mis, ja lei gasku min olbmuid gaskkas. De eai lean olbmot geat fertejedje boahit Ipmila lusa, muhto Ipmil gii bođii olbmuid lusa.

Ráddjejumiid ja hehttehusaid siste lea dát mas sáhhtá vuoiŋnadit. Go mii ávvudit juovllaid čiegusvuođa, ahte Ipmil šattai olmmožin, de ávvudit ahte mánáš kruppá siste čájeha midjiide Ipmila gii bohtá min lusa nu ahte ii hehttejuvvo min ráddjejumiin. Ipmila gii ohca min doppe gos mii leat. Ipmila gii ássá min gaski ja šaddá oktan mis.

Go mii čoagganit juovlaipmilbálvalusaide lea dat sihke buorre ja riekta. Lea buorre čoagganit ja máidnut aitto riegádan Ipmila ja lea riekta ipmilbálvalusas dan dahkat. Dát lea eambbo go buorre juovlavierru. Dat lea rohkadus ja giitevašvuohta. Muhto ii leat áibbas dárbblaš. Ledje juovllat diibmá maid, vaikko mángasii mis ii lean vejolaš čoagganit girkui.

Ipmil ii dárbbáš juovlaipmilbálvalusaid vuoi bohtá min lusa. Ipmil bohtá min lusa vaikko livččiimet okto. Ipmil bohtá min lusa vaikko leat olles bearrašiin ovttas. Ipmil bohtá min lusa jus leat čohkkáme dievva girkus gasku gili.

Danin sáhttit mannat vel oktii juovlabasiide main eahpesihkarvuolta váikkuha min, vissisvuodain dán ovttas: Ipmil lea gasku min gaskkas!

Mii doaivut ja rohkadallat juovlabasiid goas sáhttit friddjan vádjolit. Mii sávvat ja rohkadallat dievva girkuid juovlaipmilbálvalusain main mii ovttas ávvudit mánáža kruppás. Mii doaivut ja rohkadallat ahte mii sáhttit vádjolit nu go guođoheaddjit gittiin dahke. Mii doaivut ja rohkadallat ahte ii oktage dárbbáš leat okto juovllaid danin go ballá njoammumis. Mii doaivut ja rohkadallat ahte sáhttit čoagganit ja lávlut nu go engelat gittiin: “Gudni lehkos Ipmilii allagasas, ja ráfi eatnama alde”. Mii doaivut ja rohkadallat juovllaid dakkáriin go mii leat hárvánan.

Go mii galgat ávvudit! Mii ávvudit dan searvevuoda maid Ipmil duddjui Betlehema ija. Searvevuoda mii čuvke buot rájiid ja ollá min lusa vaikko mii doallat gaskkaid. Go Ipmi bođii min lusa. Ipmil bohtá min lusa. Ipmil lea min luhtte.

“Sátni šattai olmmožin ja áasai min gaski, ja mii oinniimet su hearvásvuoda”

Mun sávan buohkaide buressivdniduvvon juovlabasiid.

Paimenet lähtivät Beetlehemhiin kattomhaan lasta joka oli syntyny. Tätä yksinkertaista tosiasiaa olen aina ottanu ittesthään selvänä enkä ole miettiny sitä sen enämpää. Nyt huomaan tämän, koska met emmä ole voinheet tavata ihmisiä sillä tavala ko olisimma toivonheet. Ei myöskhään vastasyntynheitä. Ko nämä sanat kirjoitethaan oon yhä epävarmaa minkäläista tämän vuoen joulunvietosta tullee. Meän ympärillä täälä pohjaisessa tartunat oon nyt nousussa. Voimako kokkoontua niin ko haluamma, tai hääymäkö tartuntatautikontrolin takia vielä kerran viettää joulua ilman ette voima kokkoontua yhtheen sillä laila ko toivoisimma?

Tunnema varmhaan kaikki yhä isulasuunin tunnetta ytheiskunnan pitkäaikhaisen sulkeutumisen ja turvavälin pitämisen takia, ja vielä meän häätyy ellää epävarmuuessa siitä ette tullee ko tartunat vielä kerran aiheuttamhaan sen ette emmä voi tavata toisia. Silloin paimenitten pyhhiinvaeluksesta soimissa olevan lapsen tykö tullee erikoisen kallisarvoinen ja kaunis. Samhaan aikhaan oon yhä tärkeämpi muistaa ette tärkkein liike sinä yönä 2000 vuotta sitten, ei ollu paimenitten vaelus, ei Marian ja Josefin matka, eikä se ollu enkelitten siirtyminen, kunka het nyt sen tekivätkhään. Ei, se oli Jumala itte joka teki tärkkeimän liikkheen!

«Sana tuli lihaksi ja asui meän keskelämmä.»

Jumala tuli meile. Jumala tuli yksi meistä ja oli meän kans ihmisten keskuessa. Ei se ollu ihmisten joitten häätyi tulla Jumalan tykö, mutta Jumala joka tuli ihmisten tykö.

Kohatessa rajoituksia ja esteitä tämä oon jotaki missä met voima levätä. Ko vietämä joulun mysteeriä, ette Jumala tuli ihmiseksi, vietämä ette soimen lapsi näyttää meile Jumalan, joka tullee meän tykö ilman ette meän rajoitukset rajoittaa häntä. Jumala joka käy meän tykönä sielä missä olema. Jumala joka assuu meän keskelä, ja josta tullee yksi meistä.

Ko kokkoonumma joulujumalanpalvelukshiin se oon hyvä ja oikhein. Oon hyvä tulla yhtheen ja ylistää vastasyntyntä Jumalaa ja se oon oikhein tulla joulujumalanpalvelukseen ja tehdä niin. Se oon enämpi ko hieno joulutradisuuni. Se oon palvontaa ja kiitolisuutta. Mutta ei se ole ehottomasti välttämätöntä. Joulun tuli viimi vuonakin, vaikka monela meilä ei ollu maholisuus tulla kirkkoon.

Jumala ei tarvitte joulujumalanpalveluksia tulemhaan meän tykö. Jumala tullee meän tykö vaikka istuma yksin. Jumala tullee meän tykö jos olema suurperheen kans. Jumala tullee meän tykö jos istuma täyessä kirkossa keskelä kyllää. Jumala tuli ihmiseksi, ja Jumala assuu meän keskelä.

Sen takia voima taas kerran siirtyä joulupyhyihin, jossa epävarmuus tullee vaikuttamaan meihin, varmoina ainakin yhestä asiasta: Jumala oon meän keskuessa!

Met toivoma ja rukkoilemma joulunvietosta jossa voima liikkua vapaasti. Toivoma ja rukkoilemma täysitten joulujumalanpalveluitten puolesta, jossa voima yhdessä juhliä soimissa olevaa lasta. Toivoma ja rukkoilemma ette voima liikkua niin ko paimenet keola. Toivoma ja rukkoilemma ettei kenenkhään tarvitte istua yksin jouluna, tartunan pelosta. Toivoma ja rukkoilemma ette voima kokkoontua ja laulaa enkelitten kans keola: «Ylistetty olkoon Jumala, ja rauha päälle maan.» Toivoma ja rukkoilemma ette joulusta tulisi sellainen mihin olema tottunheet.

Koska juhliä aioma, kaikesta huolimatta! Met aioma juhliä yhteenkuuluvuutta jonka Jumala loi sinä yönä Beetlehemissä. Yhteenkuuluvuus joka halkoo kaikki rajat ja saavuttaa meät, silloinki ko piämä etäisyttä. Koska Jumala tuli meile. Jumala tullee meile. Jumala oon meän tykönä.

«Sana tuli lihaksi ja asui meän keskelämmä, ja met kattelimma Hänen kirkkauttansa.»

Toivotan kaikile siunattua joulua!

Oversettelse: Tove Raappana Reibo og Lasse Arvid Davidsen, Halti kvenkultursenter IKS

Käänös: Tove Raappana Reibo og Lasse Arvid Davidsen, Haltiin kväänisentteri

Biskop Olav Øygaard

Gudstjenester framover:

01.12. 18.00: Finsk gudstjeneste med kirkekaffe

05.12. 11.00: Høymesse med dåp. Kirkekaffe med utlodning og salg av små gaver til inntekt for misjonsprosjektet.

12.12.17.00: Syng jula inn.

24.12. 14.00 og 16.00: Gudstjeneste i Vadsø kirke.

24.12. 16.00: Gudstjeneste i Vestre Jakobselv kirke.

25.12.11.00: Høymesse med dåp i Vadsø kirke.

26.12. 11.00: Høymesse i Vestre Jakobselv kirke

Ellers er det julegudstjenester for barnehagene og skolene i desember.

Juletefest:

Tredje juledag klokka 17.00 blir det -tradisjonen tro- juletefest på menighetshuset. I år satser vi på å samle alle generasjoner til en tradisjonell juletefest med julegrøt, kaker og kaffe, leker, gang rundt juletreet loddsalg og fortelling. Vi håper og tror at nissen kommer også. Ta med hele familien og kom! Juletefesten er gratis, og dere trenger ikke å ta med dere noe. I år spanderer menigheten og speidergruppa. Vi kan også tilby skyss hvis noen har behov for det. Ring i så fall menighetskontoret på tlf 78942980, så kommer noen og henter deg og får det trygt hjem igjen etterpå.

Giving Tuesday

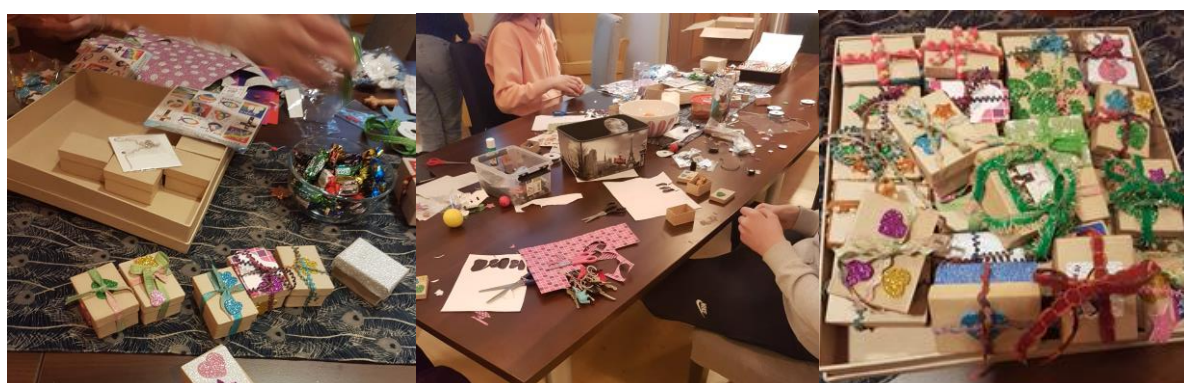
Giving Tuesday, som i år ble markert den 30. november, er den internasjonale dagen for giverglede. Det er en dag der vi kan tenke spesielt på å dele. Å dele betyr ikke bare å dele penger eller ting. Man kan også dele tro, tid, talent, kunnskap, håp og mye annet. Først og fremst er det en dag der vi tenker på andre.

I NMS feires faktisk hele måneden november som en Giving Tuesday-måned!

I vår menighet hadde vi denne dagen fokus på misjonsprosjektet vårt. På formiddagen kom vår misjonskontakt Anny Gerd Marki til menighetskontoret for å gi staben mer kunnskap om NMS og om vårt misjonsprosjekt. Vi har også skrevet under på en ny, oppdatert avtale for fem nye år.

På ettermiddagen var en gruppe konfirmanter samlet for å få vite mer om det arbeidet NMS gjør i Thailand, og om Giving Tuesday. De lagde også noe som vi håper kan gi en liten inntekt til barn og unge i Thailand. Et hint om hva det er, ser dere på bildene under. Dette får dere vite mer om på kirkekaffen på søndag.

Hvis noen ønsker å gi en ekstra gave til misjonsprosjektet, kan dere bruke menighetens VIPPS-nummer **85862**. Bare husk å merke den med «Misjonsprosjektet» eller «Giving Tuesday», så pengene går dit de skal!

Kreativt kaos! Solidaritetsgruppa i arbeid.

Og så avslutter vi med et dikt av Jan Magnus Bruheim

Kunne eg vera

*Kunne eg vera
føter,
som sprang med hjelp
til den som ropa i naudi.*

*Kunne eg vera
hender
som bar
mat til den svoltne
trøyst til den sorgtyngde
oppreisning til den
som ligg slegen ned.*

*Kunne eg vera
ein munn,
som midt i larmen
makta å trengje igjenom
med rop og med råd
til den som er rådlaus.*

*Kunne eg bera
stille til den stride,
mildskap til den harde.*

*Kunne eg
kunne eg
vera
f r e d*

DEN NORSKE KIRKE

Vadsø menighet

Adresse: Amtmannsgata 1b, 9800 Vadsø

Åpningstider: Mandag-torsdag 09.00-16.00.

Kontoret er stengt fredager. Send gjerne en e-post om dere har spørsmål, så tar vi kontakt.

Telefon: 78 94 29 80

E-post: menighetskontoret@vadsokommune.no

Nettside: <https://kirken.no/nb-NO/fellesrad/vadsokommune-menighet>

Vipps: Vadsø sokn eller 85862

